

Media ja lehdistö

Euroopan unionin tuomioistuin
LEHDISTÖTIEDOTE nro 7/20
Luxemburgissa 28.1.2020

Tuomio asiassa C-122/18
Komissio v. Italia

Italian olisi pitänyt huolehtia siitä, että viranomaiset noudattavat kaupallisissa toimissaan yksityisten yritysten kanssa maksuaikoja, jotka eivät ylitä 30:tä tai 60:tä päivää

Unionin tuomioistuin on 28.1.2020 suuressa jaostossa annetussa tuomiossa komissio v. Italia (Maksuviivästysten torjumista koskeva direktiivi) (C-122/18) **todennut, että Italia on rikkonut kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten** torjumisesta annettua direktiiviä 2011/7,¹ koska kyseinen jäsenvaltio **ei ole huolehtinut siitä, että kun sen viranomaiset ovat velallisia tällaisissa toimissa, ne noudattavat todellakin maksuaikoja, jotka eivät ylitä 30:tä tai 60:tä kalenteripäivää** ja jotka on vahvistettu mainitun direktiivin 4 artiklan 3 ja 4 kohdassa.

Komissio, jolle italialaiset taloudelliset toimijat ja taloudellisten toimijoiden yhteenliittymät olivat tehneet useita kanteluja, jotka koskivat kohtuuttoman pitkiä määräaikoja, joiden kuluessa Italian viranomaiset maksavat järjestelmällisesti kaupallisiin toimiin yksityisten toimijoiden kanssa liittyvät laskunsa, nosti Italiaa vastaan unionin tuomioistuimessa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen.

Italia väitti puolustukseksensa, että direktiivissä 2011/7 jäsenvaltiot veloitetaan yksinomaan varmistamaan lainsäädännössään, jolla mainittu direktiivi pannaan täytäntöön, ja sopimuksissa, jotka koskevat kaupallisia toimia, joissa velallinen on joku niiden viranomaisista, mainitun direktiivin 4 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaiset enimmäismaksuajat ja säätämään velkojien oikeudesta viivästyskorkoon ja perintäkulojen korvaamiseen, jos kyseisiä määräaikoja ei noudateta. Saman jäsenvaltion mukaan mainituissa säännöksissä ei sitä vastoin edellytetä, että jäsenvaltiot varmistavat sen, että niiden viranomaiset todella noudattavat kyseisiä määräaikoja kaikissa olosuhteissa.

Unionin tuomioistuin hylkäsi aluksi tämän argumentaation katsomalla, että direktiivin 2011/7 4 artiklan 3 ja 4 kohdassa jäsenvaltiot veloitetaan myös huolehtimaan siitä, että niiden viranomaiset todella noudattavat niissä säädettyjä maksuaikoja. Se huomautti muun muassa, että kun otetaan huomioon sellaisten **kaupallisten toimien** suuri määrä, **joissa viranomaiset ovat yritysten velallisia**, sekä yrityksille **viranomaisten maksuviivästyksistä** aiheutuvat kustannukset ja vaikeudet, unionin lainsäätäjän tarkoituksena on ollut asettaa jäsenvaltioille tiukempia velvoitteita yritysten ja viranomaisten välisten kaupallisten toimien osalta.

Unionin tuomioistuin hylkäsi niin ikään Italian väitteen, jonka mukaan viranomaiset eivät voi aiheuttaa sen jäsenvaltion vastuuta, johon ne kuuluvat, kun ne toimivat kaupallisen toimen yhteydessä (*jure privatorum*) julkiseen valtaan kuuluvien oikeuksiensa ulkopuolella. Tällaisen tulkinnan johdosta direktiivi 2011/7 ja erityisesti sen 4 artiklan 3 ja 4 kohta, joissa nimenomaisesti asetetaan **jäsenvaltioille velvollisuus huolehtia siitä, että niissä säädettyjä maksuaikoja todella noudatetaan kaupallisissa toimissa, joissa velallinen on viranomainen**, menettäisivät näet tehokkaan vaikutuksensa.

¹ Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 16.2.2011 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EUVL 2011, L 48, s. 1).

Unionin tuomioistuin korosti lopuksi, että se seikka – olettaen, että se näytetään toteen –, että direktiivin 2011/7 piiriin kuuluvissa kaupallisissa toimissa tapahtuvia viranomaisten maksuviivästyksiä koskeva tilanne on viime vuosina ollut parantumassa, ei voi estää sitä, että unionin tuomioistuin toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut unionin oikeuden mukaisia velvoitteitaan. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näet arvioitaessa sitä, onko jäsenvaltio jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan, on otettava huomioon **jäsenvaltion tilanne sellaisena kuin se oli perustellussa lausunnossa asetetun määräajan päättyessä eli tässä tapauksessa 16.4.2017.**

HUOMAUTUS: Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen sellaista jäsenvaltiota vastaan, joka ei noudata unionin oikeuden mukaisia velvoitteitaan, voi nostaa komissio tai jokin toinen jäsenvaltio. Jos unionin tuomioistuin toteaa, että jäsenyysvelvoitteita ei ole noudatettu, kyseessä olevan jäsenvaltion on toteutettava tuomion noudattamisen edellyttämät toimenpiteet mahdollisimman pian. Jos komissio katsoo, että jäsenvaltio ei ole toteuttanut tuomion noudattamisen edellyttämiä toimenpiteitä, se voi nostaa uuden kanteen, jossa se vaatii rahamääräisiä seuraamuksia. Jos jäsenvaltio ei ole ilmoittanut direktiivin täytäntöönpanotoimenpiteistä komissiolle, unionin tuomioistuin voi komission ehdotuksesta määrätä seuraamuksista jo ensimmäistä tuomiota annettaessa.

Tämä on tiedotusvälineiden käyttöön tarkoitettu epävirallinen asiakirja, joka ei sido Euroopan unionin tuomioistuinta.

Tuomion [koko teksti](#) julkaistaan CURIA-sivustolla julistamispäivänä

Lisätietoja: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127